

[2011]

Banjo-orkest naar Oostenrijk

Lechtal, Walchen (Steeg), Oostenrijk, van 10 tot 16 augustus 2011.

*‘Und wenn morgen, übermorgen,
wenn die Flöte noch spielt und singt
ein Lied beim Winterfeuer,
wenn Erinnerung bleibt am wunderbaren Augenblick,
Sei Ihm Dank, für diese Stunde...’
(Abschiedsstunde, t. en m.: Alfons Bouckaert).*

Tijdens een van de laatste dagen voor onze afreis doorbladerde ik in een nostalgische opwelling een reeds erg vergeelde maar door mij al zovele jaren fel gekoesterde map, met heel wat herinneringen aan ons ‘Banjo-orkest van Vlaamse Studenten’, vooral ook de reisboekjes en verslagen van de vroegere reizen naar Oostenrijk en Zwitserland. Ik heb het bijzondere voorrecht gehad om er in het totaal zes te hebben mogen meemaken. Mijn oog viel in het bijzonder op het reisboekje door Alfons Bouckaert aangemaakt voor de reis naar Bach in Lechtal, van 20 juli tot en met 02 augustus 1967! Het jaar waarin ondermeer onze dirigent Jacques en ikzelf de collegepoort achter ons voor goed hebben dicht gedaan.

Uit de gegevens van het boekje leerde ik onder meer dat toen reeds voor bepaalde repetities tijdens ons verblijf in Bach als ‘repetitor’ was aangesteld: Jacques Lecluyze. Het zat er toen reeds in. Hij heeft het ondertussen, zovele jaren later, ook waargemaakt. Ook toen reeds gold de discipline aan die generaties eigen, die ook nu tijdens onze reis nog evenzeer bleef gelden. (Letterlijk): ‘let op uw houding tijdens de optredens; de maat volgen; niet verstrooid met iets anders bezig zijn’. Dit hebben wij dan ook anno 2011 terug gedwee en strikt toegepast.

De gegevens leerden mij ook, in tegenstelling tot onze huidige euro-periode, dat één Duitse Mark toen 100 Pfennig telde, of een waarde had van 12,70 Belgische franken. Eén Oostenrijkse Shilling bestond uit 100 Groschen en was 2,05 Belgische franken waard. En de postzegel voor een brief die pa en ma (op die leeftijd was er bij ons van vriendinnen nog geen sprake) uit België naar hun knapen tijdens hun verblijf aldaar wensten te sturen, kostte toen...6 frank. Dit alles zo maar even in de rand.

Maar bovenal vermeldt het reisboekje dag per dag bij aanvang een zegswijze die voor ons, in onze jonge, idealistische en onbezorgde dagen, als leidraad voor elke dag diende te fungeren. Ik vond het een prima idee diezelfde zegswijzen thans zovele jaren later over te nemen, en mijn reisverslag dag per dag met een ervan aan te vatten.

‘Lectori salutem’, ik wens jou ‘lezer, alle heil’ toe. Even nog een restrictie: alle gelijkenissen in mijn verslag met bestaande personen zijn zeker niét toevallig, en mocht ik zaken vergeten zijn of er niet in opgenomen hebben, vergeef het de scriptor, en vergeet hierbij niet dat er tussen onze jeugdjaren toendertijd in Oostenrijk en die jaren nu, toch al een kloof van enkele decennia ligt. Of de tand des tijds, die soms ook wel eens aan de hersencellen knaagt!

Marc Decramer

Woensdag 10 augustus 2011

‘De samenleving is als een spiegel: indien zij ons lelijk aankijkt, hebben ook wij meestal onze tong uitgestoken!’.

Toegegeven, discipline van 't college van Menen of niet, 'delf waar je staat, daar ligt Klondyke' of het ligt daar niet: om 04.30 uur aan de achterzijde van het St. Aloysiuscollege in Menen zijn, dat is gewoon ontiegelijk vroeg. Zelfs die vermaledijde en uit hun thuis verbannen internen dienden dit indertijd niet te doen. Maar het liep relatief vlot. Iedereen zag er trouwens bijzonder gelukkig uit.

Maar enkelen lieten het (voorlopig) afweten. Anny Vandewalle had duidelijk een 'last minute' geboekt, want vooralsnog niet aanwezig. Maar hoe zou het met onze bassist Luc Demeyere zijn? De limiet naderde, namelijk 05.00 uur, de situatie was hopeloos maar niet ernstig. En wie zagen we daar plots aan de einder opdoemen? Luc en zijn Marieke. Luc verzekerde ons ten stelligste geen problemen meer te hebben na zijn medische interventie van amper een tweetal dagen voordien. Sinds die melding was men overal in wanhoop en tegen alle logica in op zoek gegaan naar een tijdelijke, deugdelijke bassist. Maar niet te vinden, zo'n specimen. Men had wel het aanbod van een aftandse bassist van een of ander voorbijgestreefd balorkest gevonden, maar een échte, een zoals de onze? Bestaat gewoon niet. Maar hij is er aangekomen, gezond en wel. Luc had slechts één probleem. Hij mocht weliswaar roken van zijn dokter, maar het was niet aan te raden. Waarom? Omdat hij dan wel eens zou moeten hoesten, wat hem onuitstaanbare pijnen zou berokkenen. Hij heeft dit volgehouden, Luc, althans ...tot aan de eerste halte onderweg.

Wie we daar eveneens fris en monter, 'de lach op het gelaat'(zegswijze uit de jeugdbewegingen indertijd), aan de bus zagen opdoemen? Twee jonge en dartele figuren, namelijk vooreerst onze eeuwige Fons Bouckaert en Pierre Lecluyze, vader van. Of dit meteen inhield dat deze laatste zijn zoon Jacques niet alleen op reis wenste te laten gaan, wegens allerlei gevaren des levens, is een andere kwestie. Maar we hebben hem de hele reis graag in ons gezelschap gehad.

Ook gitarist Zurab was er. Die zag er evenwel niet erg fris en monter uit. Hij was na allerlei vakantieperikelen en een variatie van vliegreizen zo pas uit zijn vaderland Georgië bij ons aangekomen.

Wanneer alles netjes in de bus was geladen, maar dat had nogal wat voeten in de aarde, en precies wanneer het startsein aan Overleie zou worden gegeven, kwam dirigent Jacques tot de

onthutsende vaststelling dat hij...zijn partituren kwijt was. Deze had hij, zoals het een vakkundig en nauwgezet dirigent betaamt, netjes opgeborgen in een écht lederen mapje, maar dit bleek onmogelijk terug te vinden. Hij beweerde dat hij dat mapje in handen had gelaten van zijn Myriam, wat deze meteen zeer formeel ontkende. En indien het toch waar zou zijn geweest, dan had hij dat uiteraard beter niet gedaan. Onmiddellijk begon iedereen uit een diep gevoel van empathie en respect voor onze dirigent mee te zoeken, maar tevergeefs. Johan Leplae opperde dat hij,

net toen de bus zich ietwat had verplaatst, een krakend en zelfs snerpnd geluid van onder de wielen had gehoord. Zo een geluid als van een mapje met partituren dat wordt vermorzeld...Totdat eindelijk het mapje in de bus werd teruggevonden, tussen de 'meuzeltjes' met boterhammetjes.

Gedurende het eerste deel van het traject bleef het wonderlijk stil op de bus. Tot bij de eerste stopplaats na een driehonderd kilometer in de omgeving ergens van Luxemburg. En wat is het eerste wat een Vlaming doet wanneer hij op een bus wakker wordt? Juist, zeer juist, zijn broodtrommeltje nemen, het folietje losmaken, en een 'stutje' eten.

Aan deze stopplaats stelde men vast dat de members van het Banjo-orkest blijkbaar erg attractief zijn, althans voor 'fruiteniers'. Die staken er duchtig op los.

Maar ondertussen voltrok zich een wondere wereld. De leden van het orkest maakten volop kennis met de vrienden die ons vergezelden en meteen ontstond - en dit voor de hele duur van de reis, ook voor de latere toekomst - de ware vriendenkring van het orkest. Alles vloaide naad- en draadloos in elkaar.

Na het terug indommelen op de bus bereikten wij de tweede stopplaats na een zeshonderd vijftig kilometer. Maar daar moesten we vaststellen dat die 'fruiteniers' van voorheen ons ontegensprekelijk waren gevolgd. Ze beten met nog meer lust en des te meer genoeg.

Myriam ontdekte daar aan die stopplaats een mooie affiche die haar als notoir filosoof tot nader onderzoek dwong. De vraag op die affiche was vrij simpel: 'Frauen oder Alkohol?' Waarbij het antwoord van de aanwezige mannen steevast was: 'Alkohol'. (Myriam vertoonde hierbij een verbijsterde reactie).

Ondertussen was de namiddag volop aangebroken. Tijd voor enkele performances op de bus. Tot ons groot genoeg namen enkele dames het hef in handen: Frieda Verhellen, Myriam Deneckere, Anny Vandewalle. Fris of niet, lust of geen, gezongen moest en zou er worden.

Iedereen brulde luidkeels het eerste nummer van onze dames mee op de tonen van 'Ja kamperen is ...'. Meer bepaald:

'Het gebeurde midden van de voor'ge eeuw, in het college van Mjeende, Alfons Bouckaert, die vroeg op zekere dag: wie kent er hier muziek?' Allen het refrein: tralalala.

'De banjo leek het beste instrument, om ermee aan de slag te gaan. Het tokkelen viel wel echt 'in de smaak, en zo ontstond toen het orkest'. (Tralalala).

'Gitaar, viool, trompet en saxofoon, accordeon en contrabas, de drummer hield het ritme 'stevig d'rin, plus piano en de zang'. (Tralalala).

'We traden op in heel het Vlaamse land, en deden harten sneller slaan. De singles gingen 'vlot 'van hand tot hand, tot in het buitenland'. (Tralalala).

'Met 180 waren ze actief, maar 't was opeens heel vlug gedaan. De dirigent vertrok toen 'naar de zee, en wij, wij stopten d'ermee'. (Tralalala).

'Heel veel later viert 'ie zijn jubilee. Vandaag zijn we d'er weer met een vriendengroep en 'treden regelmatig op. Het banko-orkest, ja dat mag er zijn, 't is 'goed om d'erbij te zijn'. (Tralala)'.

Toegegeven, Guido Gezelle heeft onze ‘président-fondateur’ Fons Bouckaert zeer veel geïnspireerd, maar dat bleek zo vele jaren later ook het geval te zijn voor anderen. Of de poëzie-kwaliteit dezelfde was? Laten we aan die dames het voordeel van de twijfel laten! Maar hierna wilde de ‘tendre et chère épouse’ van onze dirigent niet ten achter blijven. Myriam leerde ons met aandrang en veel succes een liedekijn kwelen van ‘Oberammergau’, waarover we tijdens de reis nog zouden horen.

‘Heut kommt der Hans zu mir, freut sich die Lies,
‘Ob er aber über Oberammergau,
‘Oder aber Unterammergau,
‘Oder aber überhaupt nicht kommt
‘Ist nicht gewiss!’.

Zoiets éénmaal luidop meebrullen is niets. Vandaar dat Myriam herhaaldelijk geappeleerd werd om haar evergreen ten beste te brengen, en met goed gevolg.

En nog eindigde het niet. Een andere van onze vroegere kampmelodieën werd een parafrasering op ‘Jo met de banjo’ van Jasperina de Jongh, gebracht door Anny Vandewalle. Voor wie het zich niet meer herinnert:

*‘ We zijn dol op de bossen, daar kunnen we hossen, daar kunnen we klossen.
‘Wij zijn dol op de heide, op de bergen, en op de natuur.
‘Geeft ons de frisse buiten , zonder zorgen, we genieten, en we denken niet aan morgen.
‘Wij willen geen nicotine, we willen de mandoline. Vanjepinglepinglepinglepinglepong.
‘Want reizen is zo fijn, met bus of trein, dat zal ons toch om ’t even zijn.*

*‘Refrein: Jo met de banjo, en Fien met de mandolien,
‘Kaatje met haar mondharmonikaatje,
‘Truitje met haar luitje, je moet dat clubje zien,
‘Dol op een man, dol op een man,
‘Wij zijn zo dol, op een mandolien.*

*‘Wij zijn dol op die venten, op vrolijke kliekjes, op leuke muziekjes,
‘Dat zorgt voor ambiance, w’hebben chance, we hebben geluk.
‘Geef ons een aardig liedje te vertolken, zonder zwoegen, zonder werken, in de wolken.
‘We brengen je toffe berichten, we willen geen zure gezichten.
‘Vanjepinglepinglepinglepinglepong.
‘Want tokkelen is plezant, en blazen navenant, thuis of ver weg in ’t buitenland.*

‘Refrein: Jo met de banjo, en Fien met de mandolien... ’

We zagen de dames na luid applaus fier in het rond blikken, opgezet met hun eigen grootse poëzie.

Totdat enkele minuten later Mark Verraes en Bo Decramer zich microwaarts begaven om een ode aan de dames te brengen met zelfde melodie:

*‘Wij zijn dol op de vrouwen, niet te betrouwen, ze zijn niet te houden,
‘Wij zijn dol op de meisjes, ze zingen als sijsjes, dag en nacht lang.
‘Geeft ons maar deernes zonder zorgen,*

'Ze houden hun talenten goed verborgen,

*'We willen geen ouwe wijfjes, (nvdr: de rest vond ik niet terug),
'Met hun kwebbele-kwebbele-kwebbele-all day long!
'Want meisjes zijn zo fijn, met botjes groot of klein,
'Dat zal ons om 't even zijn.*

*'Refrein: Yves met zijn banjo, den Adri de batterie,
'Jootje met zijn mondharmonikootje,
'Markske op zijn fluitje, je moet dat zootje zien.
'Dol op een vrouw, dol op een vrouw,*

*'Wij zijn zo dol, op een banjo-trien!'.
'*

Voilà, daar hadden die vrouwelijke poëten er voor goed gelegen.

Om de tijd verder te doden werd - hoe kan het anders - een muzikale quiz gebracht door Mark Verraes en consoorten. De vraag was telkens welke song er werd gebracht uit de sixties tot heden, en wie de zanger of de band was. Velen hadden moeite om zich een en ander te herinneren. Wat de bands betrof noteerden we bijzonder intelligente antwoorden als: 'Jack and his banjonetten' of 'Johnny Turbo and the turbo's' (je weet wel, die met zijn liedje van 'slekke, ge moet nie zeevren, slekke, kruupt ut de groend'), terwijl Paul Vandamme de titel van het laatste liedje gevonden had: 'We gaan 'T'irol in brokken slaan, tsjoelala'. Uiteindelijk ging het broederpaar Luc en Bo Decramer met de prijs lopen.

Zonder ons ook maar een moment te hebben verveeld, alhoewel een aantal uren aan een stuk veel uiltjes werden gevangen, kwamen we in de late namiddag in het mooie Lechtal aan. Vanaf de Duits-Oostenrijkse grens volgden we de hoofdbaan in de westelijke richting, Steeg tegemoet. Zovele namen langs de baan herinnerden ons aan vroegere tijden. Tot we rond 17.00 uur landden 'in the middle of nowhere', tussen enkele Alpendorpjes, in Walchen, deelgemeente van Steeg, onze place to be. We waren meteen onder de indruk. Een gezellig ogend hotel, een ietsje weg van de rand van de hoofdbaan, met ruime parking, schitterend voor- en achterterras, netjes onderhouden, lieflijk ogend: Hotel Tannenhof.

De kamers waren zeer snel toebedeeld en meteen ook ingenomen, de corpussen waren spoedig opgefrist. Een eerste aperitief werd op een of ander terras genuttigd. Kortom: volop genieten, én een sublieme zomeravond. Het bezorgde ons allen, komend uit een nogal somber zomerweertje in België, meteen een kick. We vroegen ons met reden af, hoe hebben die mannen zoals Bernard, Jacques en Yves dit 'rijk der hemelen' hier voor ons gevonden?

Vooraleer we van ons eerste avondmaal genoten, werden we in het restaurant toegesproken door de uitbater Frank Jungheinrich. Hij entertainde ons op een sublieme manier, en stal meteen onze harten. Hij bood ons een 'Schnäpschen' aan dat meteen onze tongpapillen streelde en vlotjes door ons keeltje glockte. Beter kon de aanzet niet zijn.

Na het avondmaal werd meteen de toon gezet. God had zoals steeds van elk zijn getal: diegene die meteen onder de lakens doken, zij die op zoek gingen naar de bar en die meteen ook vonden, zij die eerst nog urenlang van de mooie zomernacht op het buitenterras genoten, en tenslotte zij die tussen bar en buitenterras heen en weer pendelden. Maar wat we vooral voelden? Een immens innerlijk gevoel van gelukzaligheid. De start mocht er echt wel wezen.

Donderdag 11 augustus 2011

“Volwassen worden is ook tot zijn vreugde ontdekken dat niet alles even belangrijk is!”

Heeft die alomgekende college-discipline ermede te maken? Dat ik het ook niet weet. Maar tussen 07.30 en 09.00 uur kwamen ze - zij het relatief rustig - naar beneden gedwarreld. Onder het motto van de jeugdbewegingen op kamp indertijd: ‘fris in de morgen, de lach op het gelaat’. Ik geef toe dat ik hier en daar al frissere knapen en deernen had gezien in mijn leven, maar het ‘gonk’. Allen uiteindelijk netjes op tijd voor een uitgebreid ochtendbuffet. Wat me wonderlijk leek was het feit dat iedereen zich aan de rijke tafelen neervleide zo maar, waar hij/zij een plaatsje vond. Wat meteen met zich meebracht dat wie elkaar voorheen niet goed of niet eens kende, muzikant of lid van onze vriendenkring, de anderen meteen in genegenheid vond. Eens en voor goed, voor de eeuwigheid. Zoals een vroeger dagthema van een of andere orkestreis decennia geleden aangaf: ‘every time I feel the spirit!’

Opnieuw een subliem zomerweer.

Overigens, de organisatoren hadden voor vandaag iets voorzien, namelijk “niets” voorzien. Iedereen beschikte over de vrijheid van gaan en liggen en wandelen waar hij/zij wou. De sportievelingen traden aan, gepoot met bergschoenen, gespierde kuit, rugzak, enz. Sommigen namen eerst de bus (waarvoor wij voor de hele duur van het verblijf een volledig ‘all in ticket’ hebben bekomen, waar men ook henen wilde) om dan hogere bergtoppen te

gaan versieren. Anderen hielden het bij een lange wandeling in het dal of een bezoek aan de omringende dorpen.

Toevallig had ik vier van mijn broers mee op reis: Luc, Johan, Rik en Bo (voor wie het niet zou weten, de liefelijke afkorting van 'Boudewijn', de zevende jongen in een rij moest in die tijd immers traditioneel de naam van de regerende Koning dragen, zodoende). Lange jaren heeft in het salon van onze ouders een uitvergroete foto gehangen waarop Luc, Johan en ikzelf figureerden, toen we bepaald nog erg jong waren en met het Banjo-orkest in het Lechtal op reis waren. Een foto in ons blauwe orkest-uniform, op een brugje in Stanzach, de ene de toekomst hoopvol tegemoetziend, de andere eerder wat somber naar het voorbijvliedende water starend, de derde de horizon met veel vertrouwen in de ogen kijkend. Vader en moeder hebben steeds erg van deze foto gehouden.

Luc had reeds weken voordien het idee opgevat dat we daar, op dat bewuste brugje in Stanzach, een 'historische foto' moesten maken: zelfde plaats, zelfde houding, zelfde koene blik. Tientallen jaren later, dat wel. We togen met ons vijf en onze vriend Zurab met de bus naar Stanzach. We zochten, kwamen onder elkaar geografisch niet overeen, maar ere aan wie ere toekomt: Luc vond de weg naar het roemruchte brugje terug. Gedurende een halfuur werden de posities op het brugje (nu in beton, vroeger in hout) terug ingenomen, de vergelijking met de historische foto die we bij hadden werd gemaakt, en finaal is het eindresultaat er gekomen. Het roerde onze zieltjes, wees hiervan overtuigd. Temeer toen we de nogal onluisterende vergelijking tussen de fotovan vroeger en die van nu mochten aanschouwen. Tja...

We vonden er eveneens de grondvesten terug van het Jan Borluutheem waar we zovele jaren voordien met onze orkestleden hadden verbleven. Er resteerde weinig van het heem, maar de plaats zelf vonden we terug, we hebben verwoed als echte archeologen gezocht én gevonden.

Van Zurab hebben wij die middag op het marktje van Stanzach, bij de Post en de Krone, geleerd wat Goulasch Suppe is. Ze was schitterend, en we hebben ze de dagen erna nog veel keren op andere plaatsen geproefd en ervan genoten. De soep van wijlen Albert in 't college kon de vergelijking onmogelijk doorstaan.

Met de damp van de nostalgie in onze wazige ogen zijn we met de bus naar Steeg teruggekeerd. Inderdaad, het gevoel van 'every time I feel the spirit...'

Na een prima en keuzerijk avondmaal begonnen wij aan onze 'restauratie- dan wel renovatiewerken' in onze badkamers, gordden ons kostuumpje om, klaar voor ons eerste avondlijk optreden, meer bepaald in Elbigenalp.

We stonden aldaar met stille bewondering te kijken naar het schitterend decor: een concertpodium ingebouwd in de rotswand, omgeven door zitplaatsen als in een soort oude Romeinse arena. Prachtige verlichting. Dat was nu eens iets anders, totaal anders. Maar hoe zeer onze organisatoren vooraf ook de toeristische diensten hadden bewerkt met het oog op onze concerten, de dienst van Elbigenalp was toch wel fel in gebreke gebleven. Achteraf vernamen we dat de bevolking en de toeristen vooraf niets hierover hadden gehoord. Maar dat hoefde voor ons de pret niet te bederven. Al onze groupies en Menense fans waren voltallig aanwezig, en dat alleen reeds noopte ons tot muzikale hoogstandjes.

Het podium viel wel enigszins klein uit, wat tot gevolg had dat ondermeer fluitist Mark alsmede ikzelf gedwongen waren ons elk aan een zijde van onze drummer Adri te posteren.

Wanneer we zijdelings uit onze ooghoeken de grote schijf van de drum even zagen omhoog gaan ingevolge een licht geroffel, mochten wij ons meteen hierna aan een donderslag bij helblauwe hemel verwachten. Ik zag dat Mark mij telkenmale hopeloos met droevige oogjes aankeek onder het motto: 't is toch niet waar zeker, hij is daar weer, waarop hij meteen hierna met fluit en al een dertigtal centimeter de lucht in schoot. We zijn allebei gedurende een drietal dagen, de ene aan de rechterzijde, de andere aan de linkere, potdoof geweest. Neen, dat decor heeft Adri die avond geenszins tot het gebruik van zijn borsteltjes genoodzaakt, we zweren het u.

Ook zanger Rik werd van langsom driester. De tekst van het refrein van ons kraaknummer 'Lechtal' werd eventjes creatief gewijzigd. 'Dich vergessen kann Ich nicht, schöner Urlaub in Tirol' werd dan maar 'Dich vergessen kann Ich nicht, blonde Heidi in Tirol' of zelfs: 'schönes Mädchen in Tirol'. Neen, niet dat Fons het ooit zo geconcipieerd had, maar dat moest toch wel even kunnen. Maar ook ons publiek genoot hiervan tenzeerste, wij zelf ook trouwens.

We aanzagen dit optreden, waarvan we wel hebben genoten, als een ultieme en laatste algemene repetitie voor wat in de volgende dagen komen zou. Vandaar dat we met smaak achteraf een soort worst met dito broodje hebben binnengewerkt. Alhoewel ook die worsten, vermoedelijk geïmporteerd uit België en van het merk Zwan zijnde, de toets van Albert in 't college helemaal niet zouden hebben doorstaan.

Bij het afdalen naar het dorp waar de bus geparkeerd stond, werd ik getuige van een intens gesprek tussen twee van onze youngsters, Bruno en Julie Vermeersch. Onze saxofonisten waren het onder elkaar roerend eens. De opstand werd gepredikt. De reden? Vader Gery had zich tijdens het optreden tussen hen beiden in gepositioneerd. Wanneer zij dan een of andere solo aanvatten, vond hij zich dan telkens geroepen om midden hun solo even zijn longen vol te pompen en met zijn saxofoon ‘in steun’ te gaan. ‘Dat gaat toch niet’, zeiden ze me, ‘hij pakt onze solo af’. Vader Gery

zei me achteraf vergoelijkend dat hij dat uit genegenheid voor zijn kinderen had gedaan. Immers, hij vond dat ze aan hun jonge leeftijd nog geen ‘body’ genoeg hadden om de solo’s tot een goed einde te brengen. Vandaar. Uiteindelijk kon ik mijn bemiddelingsopdracht succesvol afronden. Voortaan zou vader Gery niet meer tussen hen in, wel aan de buitenzijde plaatsnemen, zodat hij al heel wat moeilijker hun partituren kon zien, en...aldus van hun solo’s zou afblijven. Het heeft achteraf gezien flink geholpen.

Wegens de Europese rij- en rusttijdenreglementering diende onze bus steeds uiterlijk om middernacht hotel Tannenhof in Steeg te bereiken. Wat steeds perfect slaagde. Maar middernacht is toch nog maar middernacht, en dus behoorlijk vroeg. Sinds die avond begonnen zich de contouren van de groep der nachtuilen sterk af te tekenen. Er zijn nu eenmaal twee soorten mensen in het leven: de nachtuilen en al de rest.

Hotelluitbater Frank Jungheinrich begon vanaf die avond nog meer te glunderen. Reisorganisator Bernard De Tavernier had bij hem een scherpe prijs voor ons verblijf bedongen, onder het motto dat hij hiervan geen spijt zou krijgen, wegens de ‘tère’ elke avond en de halve nachten in de bar. En hij heeft overschot van gelijk gekregen.

Vrijdag 12 augustus 2012

‘Voornaamheidsregels zijn de scherven van de stenen tafels!’

We hebben ooit wel eens frissere en monterder Knaben en Dirndeln gezien dan die ochtend aan het ontbijt, maar het bleef al bij al toch wel menselijk. Immers, iedereen diende fluks klaar te staan voor onze gezamenlijke daguitstap.

Vooraf hadden onze organisatoren in het reisboekje het motto aangekondigd dat gedurende de reis ‘alles kan, alles mag, niets moet’. Vandaar dat iedereen over zijn vrijheid beschikte, maar duidelijk wenste iedereen zonder uitzondering aan deze daguitstap deel te nemen.

Met de bus vertrokken wij richting Zuid-Duitsland, waar eerst een geleid bezoek onder de leiding van een Nederlandstalige gids voorzien was aan het Schloss Linderhof van Ludwig von Bayern. Weerom een subliem weertje. De weersvoorspellingen van de week voordien voor Tirol, namelijk een knullig herfstweer met dagelijkse regenbuien, werden geen enkele maal tijdens onze reis bewaarheid.

Nu ook op de middag een bezoek aan Oberammergau was gepland, kon het ook niet anders dan dat Myriam een aantal keren haar lijflied van 'Hans und Lies in Oberammergau' diende te brengen. Zij poogde Zurab tot een correcte uitspraak van dat woord 'Oberammergau' te brengen, doch zelfs na hem tienmaal het woord te hebben doen herhalen, bleef het resultaat eerder pover.

Het Schloss Linderhof, glitter and glamour. Die Ludwig von Bayern moet geen erg gewone geweest zijn, méér zelfs, daar moeten gegarandeerd kosten aan geweest zijn. Hoe men rustig kan slapen in een slaapkamer die bulkt van bladgoud, muurkrullen, 'boiseries', enz.? Daarenboven verlegde hij zich blijkbaar elke avond van slaapkamer, wat op zichzelf reeds een ganse onderneming moet geweest zijn.

Bij aanvang was ons strikt opgedragen door de lokale begeleiders dat fotograferen binnen in het slot totaal uit den boze was. Maar Felicien handelde plots onder de invloed van de bepalingen van artikel 71 van ons Belgisch strafwetboek, het beruchte artikel waarin gesteld wordt dat er van een misdrijf geen sprake kan zijn wanneer men gehandeld heeft onder een macht waaraan men niet heeft kunnen weerstaan. Toen een of andere plaatselijke 'Stasi' of 'KGB'-madam Felicien plots toch een vogeltje zag afschieten met zijn weliswaar zeer kleinschalig 'kodakje', begon ze hem zowaar verrot te schelden zodat het bladgoud van de muren en plafonds viel. We konden haar op het nippertje ervan weerhouden hem eens flink af te rossen. Even was onze hoge standing daar duidelijk in gevaar geweest, waaraan Felicien (zie verder) enkele uren later tot iedereens satisfactie heeft geredimeerd.

Het Schloss bezit immense tuinen in terrasvorm. Terug overal overmatige opsmuk van beelden, enz. Zo stelden wij daar de aanwezigheid vast van een beeld, niet van de 'blonde', maar wel van de 'Golden' Heidi in Tirol, een echte 'ode aan Rubens'. Helemaal bovenaan het park bevindt zich een soort uitkijkpost. Toen ik aan Adri en Luc Demeyere (geregeld in de taal van het gebied door ons 'Herr Demayer' geheten) voorstelde dat zij daar helemaal alleen, 'oben mit den Alpenwinden', elk afzonderlijk, de ene op zijn basgitaar, de andere op zijn drumstel eens een performance van een tiental minuten zouden brengen, gaf deze suggestie hen duidelijk een opwindend gevoel. Dat zou nogal iets geworden zijn! Ze vonden eveneens, mochten zij hun instrument bij zich hebben gehad, dat hun 'Herz' daar 'mit den Alpenwinden' zeer zeker 'den Frieden' had kunnen vinden.

In hetzelfde park zette Frieda Verhellen een hele theorie uiteen over de voeten. Ze leek erg serieus en overtuigd van haar stelling. Eigenlijk kwam de zaak hierop neer: toon me je voeten en ik zal je zeggen wie je bent. Zo onderzocht ze grondig de tenen van Adri, Luc Demeyere en Zurab. Ze kwam tot de vaststelling dat van alle drie de tweede teen teveel kromde, wat inhoudt dat ze zich teveel in zichzelf opsluiten. Ze kregen dus vanwege Frieda de dringende raad mee om zich meer te gaan outen.

's Middags in Oberammergau nuttigde iedereen zijn middagmaaltje naar believen. Wat Zurab en ikzelf binnengelepeld hebben? 'Ungarische Gulasch Suppe', kwestie van die eens met die van daags voordien in Stanzach te kunnen vergelijken. Ze was outstanding. Alleen was Zurab verbijsterd dat hij bij zijn Suppe geen 'kebab' had aangetroffen zoals op de kaart was aangekondigd. Hij had slechts later door men met dat 'Gebäck' een broodje bedoelde, en geen 'kebab'.

Evenwel was zijn honger plots over toen hij als gewezen Georgiër en derhalve op zijn zachtst uitgedrukt niet onmiddellijk ‘bevriend’ met de Russen, de aanwezigheid aan een tafeltje naast het onze van dergelijke specimen ontwaarde.

Oberammergau, stadje met amper een vijfduizend inwoners situeert zich in Zuid-Duitsland op een twintigtal kilometer van Garmisch-Partenkirchen en van de Oostenrijkse grens. Het stadje is wereldwijd bekend voor zijn tienjaarlijkse Passionspiele (laatst in 2010), die reeds sinds 1634 worden uitgevoerd. De voorstelling duurt normaal vijf à zes uur en wordt op de middag door een pauze van een drietal uren onderbroken. Telkens worden een hondertal voorstellingen gegeven, waarbij enkel inwoners van Oberammergau mogen meespelen. Zij laten reeds een jaar vooraf hun haar en baard groeien. Daarenboven moet men om deel te nemen ofwel geboren zijn in de stad of er reeds minstens twintig jaar wonen. We bezichtigden dan ook even het enorme theater, grootste attractie van de stad, waar de Passiespelen doorgaan. Daar met ons Banjo-orkest eens een avondlijk optreden verzorgen, die utopie deed velen even wegdromen.

Fons wenste dat een van ons buiten op het plein even een foto zou nemen van het beeld van een grote ezel. We vonden de vergelijking van dat beest met ons wel even eigenaardig, maar zijn bedoeling was om die foto later uit te vergroten en te gebruiken tijdens de kerkdienst van Palmzondag, namelijk de intrede van Jezus op de ezel. Daar konden we dan wel mee leven.

Wies was onze laatste halte van de dag. Wies maakt deel uit van de Beierense gemeente Steingaden aan de voet van de Duitse Alpen. De rococo-bedevaartskerk van Wies

(Wieskirche) is een ovalen rococokerk, gebouwd in de late jaren 1740. In die jaren werden

tranen gezien op een oud houten beeld van de gegeselde Verlosser, wat leidde tot een toevloed van bedevaarders. De kleine kapel werd door de abdij van Steingaden omgevormd tot de grote bedevaartskerk die we daar op heden nog aantreffen. De kerk is een juweeltje van de rococo-architectuur en staat sinds 1983 op de lijst van het Werelderfgoed. Ze werd tussen 1985 en 1991 grondig gerestaureerd. Een bezoek zeker waard.

Johan Leplae wilde absoluut de kerk zien, kwestie van ‘de geest van ’t college even te kunnen smaken’. Hij wilde zich ook even bezinnen in de kerk, maar verzinde en zou zich later in zijn hotelkamer even bezinnen.

Opvallend was dat veel ‘madammen’ vlug even een kaarsje ontstaken. Op mijn vraag of ze dit deden om hun zondig leven te belijden, antwoordden de meesten erg ontwijkend. Toen ik aan Johan Pille vroeg of zijn Sabine door het aansteken van een kaars ook haar zonden even wilde belijden, zei Johan dat dit gewoon onmogelijk was, omdat er daar zeker geen kaarsen genoeg waren.

Ik poogde daar Rik Wyseur, indertijd een begenadigd banjospeler, ervan te overtuigen zijn ‘exterment’ van de wilgen te halen, er snaren op te spannen, terug aan het tokkelen te slaan en ons te vervoegen. Rik zag dit niet zo maar zitten en gaf een beetje een uitleg over ‘ouwe knoken’ en zo. Ik waagde hierna mijn kans bij Chris Vanholme, zijn dierbare, in de hoop indirect mijn doel te kunnen bereiken. Maar mijn poging is ook daar ondeugdelijk gebleken.

Op de terugweg naar Steeg zorgde Felicien voor een ongehoorde verrassing. Hij trakteerde de hele bus op een stevige pint om diverse redenen: vooreerst omdat hij in Schloss Linderhof onze renommee eventjes in het gedrang had gebracht, tweedens omdat het precies vijftig jaar geleden was (!) dat hij de eerste reis van het Banjo-orkest naar Tirol had meegemaakt (groot gejuich en applaus op alle banken) en tenslotte omdat hij tijdens de reis precies drieënveertig jaar gelukkig met Agnes gehuwd was (nog veel groter gejuich). Felicien en Agnes werden

uitbundig en stormachtig gefeliciteerd. Maar eerlijke journalistiek gebiedt steeds neutraliteit, onpartijdigheid en objectiviteit. Ik ben dus eventjes mijn licht bij Agnes gaan opsteken opdat zij een tipje zou lichten van de sluier over ‘das geheime und verborgene Liebesleben des Feliciens’. Het was een discrete vraag en ik kreeg een even discreet antwoord: namelijk, geen antwoord. Maar ze bevestigde met klem dat die drieënveertig gelukkige huwelijksjaren met

Felicien een vaststaande zekerheid waren, waarmee ik ook al zeer blij was.

We waren netjes op tijd voor het avondmaal en de opsmuk met het oog op ons gastoptreden in ons eigenste Steeg. Niet in de Gemeindesaal zoals oorspronkelijk was voorzien, maar wel in de stemmige dorpskerk. Dit optreden werd reeds drukker bijgewoond dan daags voordien in Elbigenalp, en de innige sfeer van dit kerkje bracht ons tot eenzame muzikale hoogten.

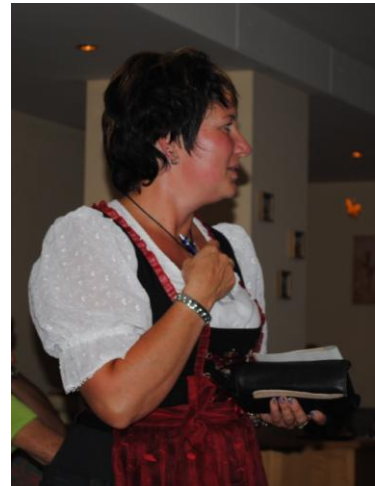
Tijdens de opstelling net voor de voorstelling kregen we eerst nog een soort stripact van Gery Vermeersch mee. Die dacht, door zich op het doksaal terug te trekken om er zich om te kleden, te kunnen ontsnappen aan schaamteloze blikken. Maar hij vergat dat hij vanop die plaats compleet in het zicht stond van allen die reeds hun plaats hadden ingenomen op het podium.

Gery had aan de rand van het doksaal overigens ook zijn camera met statief opgesteld om het hele optreden perfect te kunnen filmen. Tot hij tijdens de break na het eerste deel moest vaststellen dat de film niets anders vertoonde dan orgelpijpen, veel orgelpijpen. We hoorden Gery mompelen tot beneden dat vermoedelijk ‘een of ander vrouwmens’ zijn camera achteloos moest hebben verdraaid. Wie dat ‘vrouwmens’ was kwamen we evenwel niet te weten.

We werden nadien hartelijk toegesproken door de burgemeester en door onze eigenste hoteluitbater Frank. Zij hadden niets anders dan lof voor hetgeen wij hadden gebracht. In alle bescheidenheid, terecht. Als naar loffelijke gewoonte werd namens het orkest aan de lokale burgemeester een geschenk overhandigd, ons meegegeven door de provincie West-Vlaanderen, namelijk een kunstvol boekwerk over onze provincie.

Bij de korte terugweg naar Walchen en ons hotel kwam Agnes plots tot de ontstellende vaststelling dat zij haar Felicien kwijt was. Maar wij, wij kennen onze Felicien, die loopt niet in tien grachten tegelijk, zodat weinigen zich hierover zorgen maakten, wat Agnes nog paniekeriger maakte. Toen wij aan het hotel aankwamen stond Felicien, die met de camionette van Tannenhof was meegereden, ons daar breed lachend op te wachten...Ondertussen had Gery, die de camionette bestuurde, moeten vaststellen dat wanneer men met dergelijk vehikel achteruitrijdt, er toch wel tijdig moet worden geremd én gestopt, bvb. voor een ballustrade. Toen Frank Jungheinrich al lachend en zich van geen kwaad bewust vroeg of er niet teveel ‘builen en blutsen’ in het koestwerk van zijn camionette waren, antwoordde Gery - groen lachend - ‘neen, slechts één’.

In de bar tijdens de romantische nachtelijke uren werden wij opnieuw op onze wenken bediend door Heike. Die deed dit zoals altijd op een hartelijke en vriendelijke manier, wat wij tenzeerste apprecieerden. Ik kreeg evenwel de indruk dat de nachten van langsom langer werden, en dat meteen de tijdspanne tussen het slapengaan en het ochtendlijk ontbijt van langsom meer inkromp. Maar wellicht zal dit alleen maar een loze indruk geweest zijn.

Zaterdag 13 augustus 2011

'Perfect joy is only possible when we have completely forgotten ourselves!'

Een rustige dag kondigde zich aan, opnieuw onder een denderende zon. Onder ons reismotto dat niets moest, kon elk naar believen van zijn/haar dag genieten.

's Morgens aan het ontbijt had ik een geanimeerd gesprek met Gaby en Christiane, twee van onze nieuwe vriendinnen. Het was aangenaam, en we konden van langsom meer kennis maken, elkaar beter leren kennen.

De eeuwige sportieve macho's en macha's trokken er opnieuw te voet op uit. Ze namen eerst de bus tot aan een of andere bergketen, waarna ze voor de rest van de dag tijdens mooie bergwandelingen hun hartje konden ophalen. Anderen bleven thuis of maakten eerder een korte dalwandeling.

Op het terras was Mieke Soenens duchtig kaartjes aan het schrijven. Ik was niet curieus maar wilde het toch wel graag even weten - een reporter moet steeds en in alle omstandigheden alert zijn en blijven- naar wie ze dat kaartje aan het schrijven was. Het was naar tante Irène. Alhoewel ik tante Irène niet ken, heeft Mieke toch beloofd dat ze haar mijn beste groeten zou overmaken.

Voor mij werd het hoog tijd dat ik mijn krabbeltjes, kattebelletjes en notaatjes begon te verzamelen en vooral te ordenen. Kwestie van achteraf, dus veel later, bij het uitschrijven van onze belevenissen historisch correcte gegevens te kunnen neerpennen. Bepaalde notities waren evenwel een beetje 'flou', vooral diegene die 's avonds laat in de bar dan wel op het buitenteras waren neergepend. Maar het bleef er toch altijd wel 'goed op trekken'.

Aan de bushalte voor het hotel observeerde ik die bonte startensklare sportieve bende, en vooral hun t-shirts van allerlei pluimage. Bij mezelf dacht ik, wanneer Frieda haar wetenschappelijk-psychologisch onderbouwde theorie aanhoudt over de voeten, waarom zou die niet toepasselijk zijn op de opdrukken van de t-shirts. M.a.w.: toon mij je t-shirt en ik zal zeggen wie je bent! Of dit tot resultaten heeft geleid? Inderdaad, zie maar, alhoewel een deel erg cryptisch zijn gebleven. En toch, en toch.

- Jo Verraes: 'United, we are the best!' (het shirtje is van fuchsia kleur).
- Pierre vader Lecluyze: 'Puerto Marina' (is dit die Marina van Rocco Granata?).
- Geert Degeetere: 'MCG' (zou de afkorting zijn van: Mac Gregor).
- Drie van de dames houden van 'Gaastra', wat met zeilsport zou te maken hebben.
- Nicole Verhaeghe: enkel een soort kruisje dat in tegenstelling tot dat van Fons, schuin is gedrukt.
- Rik Decramer: een simpel 'polospelertje'.
- Bernard De Tavernier: in alle bescheidenheid: 'University of Boston'. Hij heeft die gekregen van Annemie voor zijn vaderkensdag.
- Johan Leplae heeft een t-shirt uit de duistere oerwouden (wat ons van hem niet verwondert) met het opschrift: 'Meine (Ziege) lebt in Burundi'.

- Jef Vanraes heeft ook zo'n 'polospelertje' zoals Rik, maar vindt dat het zijne veel hoogstaander is, vermoedelijk zelfs een Mexicaans polospelertje is.
- Zurab heeft er een met veel vlaggetjes, wellicht Georgische of Russische?
- Frieda Verhellen: 'Icebear'.
- Bo Decramer: 'Colombia grts', wat ergens wijst op de shuttle denk ik.
- Mark Verraes: 'Dow-jes' of zoiets, wat wellicht iets met de beurs en de Dow Jones te maken heeft.
- Ook Jan Verraes heeft een shirt met enkel een 'polospelertje' op, een groen spelertje dan nog.
- Johan Decramer behoudt in alle omstandigheden zijn waardigheid en het shirt vertoont enkele adellijke zegels.
- Luc Blockeel: 'MC XX'. Is vermoedelijk ook van Mc Gregor zoals dat van Geert, maar iets hoogstaander door die 'x-en'.
- Joos Delaere houdt het bij 'Tommy Hilfinger', rechtuit rechtaan.
- Dochter Sharon is raadselachtiger: 'Vintage 1921. Camoe club'. Uitleg heb ik er niet bij gekregen van Sharon.
- Adri Schots: 'Music stream. Random surround system' en 'Beats per minute'. Zou dat iets met de borsteltjes van zijn drumstel te maken hebben?

Ik heb aldus enorm veel psychologisch studiemateriaal kunnen verzamelen. Maar de interpretatie en de wetenschappelijke gronding vergden teveel tijd en plaats. Ook nog een voorafgaande studie van het werk van Sigmund Freud over 'Oedipoescomplexen' en zo, zodat dit later eens in een ander wetenschappelijk werk van mij verder zal worden uitgespit.

Ondertussen waren sommigen met de bus naar het stadje Lech gereisd om er met de 'teleferiek' hoge toppen te gaan scheren. Dit werd hen in de namiddag nagedaan door anderen. In die late namiddag zijn ook Johan Leplae, Rik en ik hetzelfde traject gegaan. We genoten van het schitterend uitzicht bovenaan in Lech, en des te meer nog van een lekkere koffie beneden aan het stadsplein. Diverse verhalen over 't college van Mjeende werden bovengehaald, het ene nog smeüiger dan het andere, het ene nog meer de waarheid aandoend dan het andere. Maar fors ervan genoten, dat hebben we.

In de rand viel op te merken dat de 'fruiteniers' van tijdens de heenreis ons zowaar tot in het Lechtal waren gevolgd. Ze waren duidelijk erg op dames gesteld, aangezien zowel Bea Piron als Marieke Vanneste hun uitverkoren slachtoffers zijn geworden, de ene met een gezwollen arm, de ander met een nogal uitverdikt oogje. Maar de zelf die iemand hen ter beschikking heeft gesteld heeft beslist wonderen gedaan, zodat hun esthetiek na korte tijd reeds terug in orde is gekomen.

Wat anderen die dag beleefden kan thans weergegeven worden in een dagverslag mij ter beschikking gesteld door Anny Vandewalle, met mijn dank:

'Geografitis.

Zaterdag 13 augustus. Ongeveer 14 h. We zijn terug in Hotel Tannenhof, met nogal wat kilometers in de benen. We eten Gulasch en Käsebrot met een ferme pint. Na de vermoeiende voormiddag wil Jacques ter plaatse blijven om zijn partituren te ordenen, het programma van vanavond aan te passen - het concert van gisteren was in de kerk van Steeg, vanavond spelen ze onder het zeil op de markt van Holzgau - en een paar spullen zoeken.

Myriam en ik, de twee experts in aardrijkskunde en geduchte Lechtal specialisten trekken er dan maar alleen op uit. Ik heb het lijstje met de uren van de bus bij en mijn streekplan. We gaan te voet langs de Lech, ongeveer twee kilometer, vlak, zalig zonnig en de weiden staan vol bloempjes.

We gaan Holzgau verkennen. Eerst vroom: de kerk en het kerkhof bezoeken. We gaan ook op prospectie om interessante adressen te bemachtigen, om de prijzen te kunnen vergelijken en zo, want we willen zeker nog terugkomen. Daarna gaan we shoppen en laatst willen we een paar inkopen doen zoals wat flessen Jägermeisterthee, cadeautjes en nog zo 't een en 't ander dat weegt. Dat lukt allemaal prima.

Ik push een beetje, want Myriam is een notoir floddergat en blijvenhanger, maar we staan op tijd aan de bushalte. Let op, want we moeten om 17h45 aan tafel zitten. We wachten. De bus komt niet (andere uren op zaterdagmiddag?) We wachten.

Dan ga ik aan twee toffe jonge gasten vragen of ze ons een lift willen geven naar Walchen (Steeg), naar hotel Tannenhof. De ene antwoordt lachend: mit viel Vergnügen, aber...hij wijst naar zijn autootje dat volgepropt zit met kampeermateriaal en andere spullen. Zelfs een marmotje zou er niet meer bij kunnen. De bus komt niet.

Ik vraag aan een inboorling (?): dit is toch de richting Walchen? Wat Myriam vroeg, weet ik niet. Later bekende ze dat ze waarschijnlijk 'Bach' zei. Dat is dus de andere kant uit. Tja. 'Myriam, we zullen moeten te voet gaan'. Geladen als ezeltjes. Op stap dus. Tot ik me precies herken: het kappelletje staat links van de baan. 't Zou rechts moeten staan. En de Lech is nergens te bekennen. Ook de kerk van Holzgau zijn we kwijt. Wat verder zie ik een bordje met: Schonau. Ik neem mijn streekplan. Inderdaad, de verkeerde kant op. Sinds ongeveer twee kilometer. Myriam begint zo hard te lachen dat ze het haast in haar broek doet. Ze zegt 'Gie mè ol joen diploms!', dat is dus tegen mij. En 'Jacques zal ongerust zijn. Ze wil bellen maar krijgt het haast niet gezegd van het lachen. Tja, we zijn duidelijk geen experts in aardrijkskunde en aan ons oriëntatievermogen schort wat.

We gaan dus rechtsomkeer maken en liften. Voor alle zekerheid vragen we het nog eens aan twee dakwerkers. OK. We gaan de goede richting uit. Myriam zegt: ik ga eerst staan, ik heb blote benen. Mij goed. Ik heb een leuk zomertopje, dat echter verborgen blijft achter de kartonnen doos met drank die ik tegen me aandruk en die zwaar begint door te wegen.

Het is ondertussen 17h20. We liften. Er komen wel een vijftal auto's voorbij. Niemand stopt, of ze maken ons duidelijk dat ze ter plaatse moeten zijn ofwel hebben ze ons te goed bekeken. En dan verschijnt uit de andere richting, in zijn rode rammelkar, de Martin! (De heilige geest, de reddende engel), onze vurigste fan sinds twee dagen. Hij stopt en zegt: was machen zwei Mädels da alleine auf der Strasse so spät am Nachmittag? En we worden ingeladen. We geven de nodige uitleg. En nu lachen we van ganser harte...van opluchting.

Aankomst in Walchen (Steeg) aan hotel Tannenhof om 17h45 stipt! Je moet het ons maar eens nadoen.

En Jacques? Heeft ons niet eens gemist. Zal gedacht hebben: die twee samen, die komen er wel. We zijn er ook gekomen. Op tijd.

Niet aan mijn moeder, mijn zus, mijn dochters vertellen, hé."

Het avondlijk optreden gebeurde ditmaal tijdens de ‘Dorfsfesten’ van Holzgau. Die avond mochten we vaststellen dat we op volle muzikale kruissnelheid waren gekomen. We waren die avond de ‘top of the bill’ van die driedaagse feesten, namelijk de internationale aanwezigheid. Een volgeladen tent, en zelfs vele toeschouwers naast de tent. De ambiance was er reeds vooraleer we opstartten, en werd nog veel groter erna.

We zagen bij ons kraaknummer Lechtal een heerschap van middelbare leeftijd vooraan in de tent de tekst luidop meezingen, wat onze aandacht trok. Uiteindelijk bleek hij achteraf de burgemeester van Holzgau te zijn, waar wij ook in een ver verleden een aantal keren hadden opgetreden, de tijd van onze ‘kurze Hosen’ en ‘weisse Strümpfe’. Hij deelde ons achteraf mede dat dit lied doorheen de tijd eigenlijk bij velen een lijflied van het Lechtal was geworden, en dat vele inwoners het lied probleemloos en volledig konden meezingen.

Ook drummer Adri was in topvorm. Toen tussendoor Alpenflötenmusik met gejoel werd gedraaid drumde hij mee op die muziek, wat door een aantal omstaanders fel werd geapprecieerd.

In die eerste dagen had zich spontaan vanuit de vriendenkring een groep van ‘logistieken’ ontwikkeld, die telkenmale bereid bleken met onze bakken en koffers te gaan sleuren, Johan Leplae met zijn geluid en licht bij te staan, enz. Ze deden het met veel inzet en plezier, Fredy Dusselier, de ‘Dalton Brothers’ Erik en Jan Adriaen, Joos Delaere, en alle anderen. Elk van onze vrienden en vriendinnen had zijn inbreng op zijn/haar manier. Het zal hen lonen, is het niet hier, dan wel in het hiernamaals.

Na het eerste door weinigen bijgewoonde optreden in Elbigenalp, het reeds heel wat hoogstaander optreden in de kerk van Steeg, was elke muzikant die avond oeverloos content

door mee te maken wat wij eigenlijk vooraf van onze optredens hadden verwacht. Dat was hét, en onze reis kon dus nu al helemaal niet meer kapot.

We werden meteen uitgenodigd om ‘s anderendaags naar Holzgau terug te keren en de laatste avond van de dorpsfeesten mee te maken. Dan pas zouden we eens zien waartoe Tirolers tijdens hun feestgedruis in staat zijn. Die vraag werd meteen door velen positief beantwoord.

We brachten verder een zeer aangename avond en deeltje van de nacht door in de bar. We maakten er van alles mee. Iemand lijkt enorm veel talent voor imitaties te hebben. We mochten genieten van het optreden van een of andere Amerikaanse gebedslezer, die ons absoluut uit onze morele miserie wenste te halen, die wilde dat wij ons wat meer zouden uiten, dat wij voor onszelf eens en voor goed zouden uitmaken dat we het wél kunnen in het leven, dat we niet altijd alles moeten opkroppen, dat wij hetgeen ons kwelde meteen in de groep moesten gooien, dat we toch niet steeds in al die opgekropte negatieve gevoelens mochten blijven steken en voor de zoveelste maal als een vat vol van innerlijke ellende de donkere nacht zouden ingaan.

Het heeft bij velen geholpen, denk ik, wat ‘s anderendaags aan het ontbijt duidelijk te merken was...

Zondag 14 augustus 2011

“Men is jong zolang men kan bewonderen!”

We zijn vandaag zondag, de dag des Heren, en derhalve uitgenodigd om de mis in Steeg bij te wonen. Ook hierbij bleek dat de opvoeding van 't college wel in ons is blijven hangen, ook de religieuze. We gingen er met velen naartoe, temeer de pastoor van Steeg onze Fons had uitgenodigd om met hem te concelebreren.

Het was een eenvoudige liturgie op mensenmaat, en daarvan houden we. We konden tevens vaststellen dat bij het voorlezen de Duitse uitspraak van Fons nog steeds even correct is als indertijd. Wat we niet meer zo gewoon waren was het continu knielen op de harde houten banken en het opstaan. Ik hoorde overal knoken kraken, zag verwrongen gewrichten uit elkaar spatten, enz. In elk geval drukte de pastoor van Steeg zijn tevredenheid uit over het feit dat het erg lang geleden was dat hij nog zoveel volk in zijn kerkje had bijeen gezien.

Rond 11.00 uur vertrokken we richting Warth, zijnde de eerste gemeente van het district Vorarlberg. Terug kondigde de dag zich zeer zomers aan.

Ter plaatse was een berguitstap voorzien naar de Jägeralphütte, deels met de lift en dan verder te voet. Wat wij niet hadden verwacht was dat zowel Pierre als onze ‘président-fondateur’ Fons dit onvervaard te voet met ons zouden meemaken. Het herinnerde ons aan de woorden uit de Latijnse les indertijd: ‘si vir es, resiste!’ (Indien je een man bent, verweer je dan!). Het liep voor velen niet bepaald van een leien dakje. Bo duwde Fons eventjes in de rug tijdens

moeilijke momenten. Het was goed, zei iemand achteraf, dat Bo Fons hier en daar een beetje geduwd had. Het was net het omgekeerde, zei Bo, gelukkig dat Fons me hier en daar heeft voortgetrokken! Onder luid gejuich kwam Fons boven op de top aan. Precies op tijd om er met ons van een ‘Jause’ (kleine maaltijd) te genieten, kaas, brood en drank. Je mocht ook kiezen voor een ‘Speckpot’, een soortement allegaartje. De wijze waarop de waard dit woord in het Duits uitsprak, bracht met zich

mee dat het woord ‘Speckpot’ later een beetje een codewoord is geworden: ‘Speckpot? Speckpot!’

Na een rustige afdaling richting dal en Warth genoot iedereen van een of ander terrasje, wat werkelijk deugdendoend was. Ondertussen begonnen ook de voorbereidingen voor ons namiddagconcert op het marktplein aan een gemeentenzaal. Net toen alles netjes was opgesteld overtrok de hemel en plensden een aantal druppels naar beneden. Johan ‘rafelde’ in paniek zijn hebben en houden bijeen, want waterdruppels is het laatste wat zijn elektronisch draaiorgel kan hebben. Johan Leplae, geconfronteerd met hetzelfde probleem, behield als naar gewoonte zijn rust en kalmte, en verhuisde alles - breed glimlachend - naar het Gemeinde Turismusgebouw. Net toen alles daarbinnen netjes was opgesteld kwam men tot de vaststelling dat er weliswaar plaats genoeg was voor het orkest, maar dat er dan echt geen plaats meer was voor één toehoorder.

Terug met de ganse santeboetiek naar buiten. Een breed glimlachende Johan Leplae, zij het ditmaal een beetje groener. Tenslotte bleef de bui hangen (letterlijk) en konden we terecht onder de luifel van het gemeentelijk gebouw. Waar we zonder de waard hadden gerekend, namelijk dat we ons in een verschrikkelijk ‘trekgat’ bevonden, en... dat het opieuw begon te druppelen. Dit had bij Johan Leplae een tijdelijke verkramping met dito verlamming van de zijspieren van zijn wangetjes tot gevolg.

De koude bleef tijdens het optreden wel degelijk in onze kleren hangen. Het feit dat we tijdens Pizzicato-boogie allemaal onze ‘Warth-pet’ hadden opgezet kon hieraan niet veel verhelpen.

Onze Julie zag er uit als een ijskoninginnetje. Het was er voor haar helemaal over toen zij tijdens de eerste strofe van een of ander lied, een aandachtig toehoorder van boven aan de luifel tot net voor haar micro zag neerdalen, in de persoon van een klein en nieuwsgierig 'kobbetje'. Op zich niets ergs, maar als je nu eenmaal weet dat Julie niet van kobbetjes houdt, zelfs niet van kleine, laat staan van nieuwsgierige.

Het kobbetje begon eerst verwoed mee te volgen boven op haar partituur. Julie drukte zich angstvallig (het viel niet op) achterwaarts tegen een of andere pijler aan, hypnotiseerde in paniek het kobbetje, dat uiteindelijk doodgefrustreerd wegens zoveel onbegrip en gebrek aan affectie terug naar boven kroop...

Gedurende het optreden bleef de regen weg, en we genoten er ondanks de koude van heel wat bijval. Vele passanten in de straten bleven even staan en kwamen geïnteresseerd het concert meevolgen.

Bij het einde vroeg een ontroerde inwoner of hij even het woord aan onze micro mocht nemen. Hij deelde geëmotioneerd aan de toehoorders mede dat hij zo gelukkig was om zoveel jaren nadat hij dat orkest hier had horen spelen, het nogmaals te hebben mogen beluisteren. In diezelfde emotievolle minuten mocht Fons ons laatste nummer dirigeren. Ook dat had voor ons iets ontroerends, en dat mocht ook wel.

Ook die dag heb ik gepoogd Luc Blockeel ervan te overtuigen nog even zijn stemmetje van vroeger boven te halen, zijn kans bij ons te wagen. Luc had het onder meer over de 'baard in zijn keel', en dies meer. Ook mijn pogingen bij Dorine bleven net als bij Chris Vanholme voor haar banjospeler Rik Wyseur tevergeefs. Ik heb moedeloos mijn pogingen voor de rest van de trip opgeborgen.

Na het avondmaal, terug erg lekker en verzorgd, te hebben genuttigd vertrok wie het wenste naar Holzgau voor de Tiroleravond. Zij aan wie de lust hiertoe ontbrak bleven thuis. Op dezelfde plaats aan de zijkant van de tent waar Johan Decramer twee avonden voordien bij het struikelen over een uitstekende tentenstok bijna het leven had gelaten, konden wij een jonge dame met baby op de arm van een gewisse dood redden. Toen ook zij net op dezelfde plaats zwaar viel, konden wij haar leven en dat van haar baby redden. We hadden het zien aankomen, en met de ervaring van Johan voor ogen wisten wij meteen wat we moesten doen: haar en haar baby tijdig opvangen, wat slaagde, net voor ze in het decor verdwenen. Ze had zoveel gemeente dankbaarheid voor ons over.

Op de Bühne werden allerlei performances ontplooid. Er werd gedanst door venten in Lederhosen, er werd getiroold, gejodeld, gezongen en gebruld. Een bende jonge houthakkers trad aan en de spaanders vlogen in het rond. Vooral de billenkletser-acten hadden ook bij ons zeer veel bijval. Zodanig zelfs dat we op een ogenblik en tot ons groot genoegen dezelfde zes houthakkers terug zagen opdoemen, met in hun midden...Christine, echtgenote Toon Vanholme. Ze deed het zo goed dat de houthakkers haar niet meer wilden loslaten. Bijna hebben we daar serieuze amok moeten maken om haar te kunnen ontzetten. Maar ook Hubert en Mia Vanooteghem waagden zich aan de dans, en ze deden het daarenboven prima.

Jammer dat we terug tegen middernacht in Steeg dienden te zijn, maar de baractiviteit maakte veel goed. Wat wel opviel was dat men die avond plots wat vroeger wilde gaan slapen. Er kwam wat sleet op, hoe sterk al die constituties ook waren. Maar ook dat kan een verkeerde perceptie van mij zijn. Tot plots, als de verrassing van de eeuw, op een van de verdiepingen, hoog boven het terras, een trompetmuziekje weerklonk, over berg en dal, een slepende chachacha van Perez Prado, volledig 'Cilie i Rosa, cherry pink and apple blossom white' geheten, met dank aan Martin Depuydt voor de informatie over de juiste benaming. Het had iets innigs, zo romantisch, zo ontroerend. De slepende muziek van Perez Prado die de stilte tegelijk doorbrak, maar ze ook ondersteunde. Mooi was dat. We stelden wat later vast dat wat we verondersteld hadden ook bewaarheid werd. Wie kon de dader anders zijn dan Paul Vandamme?

Maar Paul vond dat ook de kamers achteraan mochten mede genieten van dit nachtelijk geschal, zodat hij later samen met Jo Verraes ook nog even, zowel vooraan als achteraan het hotel, in duet 'Il silenzio' heeft gebracht. Dat was pas genieten, alhoewel de mensen achteraan het gebouw nogal geschrokken uit hun diepe slaap waren ontwaakt. Maar Paul en Jo vonden dat ze dit moesten doen, uit diepe genegenheid voor hun vrienden, en om de gasten van achteraan het gebouw niet te discrimineren.

Tijdens dergelijke nachtelijke uren doet men bij menig 'grosses oder kleines Bier' veel kennis, echte en ware mensenkennis op. Er wordt tijdens die uren zoveel diepe wijsheid aangebracht.

Zo leerde ik terug enkele zegswijzen bij. Zoals: 'you'd better buy me another beer, because you are still ugly!' Of wat gedacht van de zegswijze van Freddy Dusselier: 'Ben je 's avonds zat, word je 's morgens wakker met een banjo in je g...'?

's Morgens zijn enkele onfris ogende kopjes aan de ontbijtdis opgedoken. Tenzij ik, omdat ik zelf niet zo fris oogde, dat verkeerdelijk van de anderen heb gedacht.

Maandag 15 augustus 2011

“Men is jong zolang men kan bewonderen!”

Er werd wat later opgestaan, wat blijkbaar voor velen erg deugdzaam was, en wat uiteraard ook mocht en kon. Het uitgebreid ontbijtbuffet leende veel noden.

Een vrije voormiddag, zoveel tijd en ruimte om overal wat bij te praten, te vertellen, te luisteren, van elkaars gezelschap te genieten, een gesprekje aan te gaan met hen waarmee men nog niet zoveel had kunnen praten.

Op de middag vertrokken we naar Elmen voor ons laatste reisoptreden. We gingen eerst Goulasch Suppe of een andere binnenlepelen, om dan naar de feesttent van Elmen te trekken. We hoorden er tussendoor enkele erg mooie stukjes muziek, zo onder meer gebracht door een lokale jonge dame, die met een prachtig stemmetje en zichzelf op de gitaar begeleidend enkele songs bracht.

De boel kon niet meer stuk toen we daar de aanwezigheid vaststelden van een aantal vrienden van decennia geleden uit Sonthofen, Zuid-Duitsland, waar we indertijd enkele keren hebben verbleven, mét ons orkest en mét de collegeharmonie. Zij hadden zich de

verre verplaatsing getroost om ons nog eens terug te zien, en vooral het Banjo-orkest eindelijk nog eens te horen spelen. Het was een emotioneel weerzien. Foto's uit lang vervlogen tijden werden door hen bovengehaald, we moesten aanduiden wie daarop figureerde en hier bij ons was. Ook Fons werd innig door hen begroet. Herinneringen werden opgedist. Groeten aan vrienden aldaar werden meegegeven. Uiteraard waren zij tijdens ons optreden onze hevigste fans.

Het was een van onze dames opgevallen dat naargelang ons verblijf vorderde, de stem van zanger Rik van langsom meer op dat geschaafd hout van Joe Cocker begon te gelijken.

Door de geweldige ambiance werden wij tot muzikale hoogstandjes gebracht. Toen Pizzicato-boogie werd aangekondigd werd Zurab voor zijn gitaarsolo nogmaals door ons aangepord met de roep 'Zurab, let the beast go'. En het beest ging. Zurab sloot de ogen, waande zich op de schitterende hoogvlakten van Georgië, improviseerde zich zowaar te pletter. Hij was de enige van onze solisten die niet bij het einde van een song werd toegejuicht, maar midden in.

De vrienden uit Sonthofen waren wat apetrots toen Rik hen voor hun fel geapprecieerde aanwezigheid publiek dankte en hen goede vaart wenste in het leven.

We werden nadien vergast op menig ‘druppelke’ wat de ambiance tot een hoogtij bracht. De avond, meer bepaald de ‘Abschiedsstunde’-avond belooftde.

Dergelijke afscheidsavond in elkaar steken is niet zo evident. Want de organisatoren, die uiteraard veel lof en zeer terecht worden toegezwaid, kunnen bezwaarlijk hun eigen dankavond in elkaar puzzelen. Maar ook dat slaagde terug wonderwel.

Vooreerst mochten we genieten van ons Abschieds-avondmaal, en tussendoor mochten we gaan aanliggen voor tal van performanskens.

We kregen vooreerst een optreden van de dames, die zelfs een catwalk in elkaar hadden geïmproviseerd. Ze deden het op een bewonderenswaardige manier. Er werd ook nog een of ander gedicht over ‘mien waste’ gebracht, maar de tekst heb ik niet kunnen noteren, het ging te vlug.

De familie Verraes (Jo en Bea, Mark en Frieda, Jan en Mieke, Hubert en Mia) brachten ons een a-capella-zang-optreden dat innig mooi overkwam. Dat het allemaal zonder enige uitzondering sterke muzikanten zijn wisten wij al lang, maar toch. Het bracht ons allen in een zoete romantische stemming.

Gery had een discourtje voorbereid. Hilde had tot Gery’s ongenoegen eraan getwijfeld of hij op zijn gezegende leeftijd nog in staat was om dergelijke tekst van buiten te leren, maar vooral hem tot ’s avonds te kunnen onthouden. Gery bracht ons in het Engels het alomgekende gedicht over ‘Jantje zag eens pruimen hangen’.

Het klonk als volgt:

“Johnny and the prumes:

*‘Johnny once saw hanging prumes.
‘Oh! As chicken eggs so groot.
‘It seemed that Johnny would go
plucking,
‘While his father ’t him forboad.*

*‘But as I will be very clever,
‘Then my father sees it not.
‘On this tree so full of prumkes,
‘He will not have it in the mot.*

*‘ So he clautered in the prumetree,
‘Stack his pockets full of fruit.
‘But he mistrapped on a tackske,
‘And feel down, flack on his snoot.*

*‘All the prumes were spice now
‘And the spice ran out his brook.
‘It dripped softly in his couses,
‘Johnny did not darf to look.*

*‘And again he was not lucky,
‘Cause his father came ther oan.
‘And he gave him such a ramling,
‘He could fourteen days not goan.*

*‘That is how ends the silly story
‘Of little Johnny, the proimenthief.
‘Even with een lot of goesting,
‘He did it never more upnief.”t.*

Los van de hilarische tekst van het gedichtje, genoten we nog meer van Gery’s ‘snoot’. De wijze waarop hij het bracht, zoals we hem kennen, rechtuit rechtaan, zonder franjes, het leven zoals het is.

Blijkbaar zat ook uitbater Frank in de slag. Hij kondigde ons plots aan dat hij gezorgd had voor het optreden van een lokaal duo, in originele Tirolerklederdracht, geheten 'Trompetenduo Jopol'. Toen ze al trompettend de zaal binnenkwamen herkenden we meteen een onze twee nachtelijke trompetters Jo en Paul.

Ze brachten ons eerst een lied uit ons eigenste Steeg, waarbij iedereen jodelend mocht meezingen:

"Lied aus Steeg.

*Kennst Du die Perle, die Perle Tirols.
Das Städtchen Steeg das kennst du wohl.
Umrahnt von Bergen so friedlich und still
Ja, das ist Steeg an grünen Lech.*

Refrein, jodelend: Bei uns in Tirol.

*Es gibt so vieles bei uns in Tirol.
Ein gutes Weinlein aus Westtirol.
Und mancher wünscht sich 's möchte immer
so sein.
Bei einem Mädle und einem Gläschen Wein.*

*Und ist der Urlaub dann wieder aus.
So nimmt man Abschied und fährt nach Haus.
Man denkt an Steeg, man denkt an Tirol.
Mein liebes Städtchen lebe wohl, lebe wohl."*

Ten bewijze van hun grote muzikale capaciteiten werden nog enkel 'vooizekens' in twee stemmen gebracht. Een werkelijk onverwachte maar fel geapprecieerde tussenkomst van twee gasten uit ons orkest, waarvan men moeilijk kan zeggen dat het heel gewone zijn.

Iets authentisch, recht uit het hart opborrelend, gedrenkt in weemoed, dat werd ons door Zurab gebracht. Twee liederen uit Georgië, zo mooi, zo erg onze ziel rakend. We begrepen uiteraard de woorden niet, maar de muziek en de wijze waarop Zurab, vermoedelijk zelf diep door nostalgie geraakt, dit bracht, zegde ons zoveel meer. Hij werd lang en gemeend toegejuicht.

Hierna was het moment aangebroken om dank te zeggen. Dank aan zovelen, soms echt moeilijk om op te noemen.

Fons die zich, zo kennen we hem, reeds in alle stilte in zijn hotelkamer had teruggetrokken, werd er door Felicien terug uitgehaald. Immers, hoe konden we voor al dat moois dank zeggen, zonder dat hij die aan de origine ervan ligt, niet midden ons was. Fons aanvaardde om terstond terug tot bij ons te komen.

Er was ondertussen door enkelen gezorgd voor het inzamelen van wat fondsen, om aan al die we dankbaar waren voor de organisatie van deze reis een kleine attentie aan te bieden. Hoteluitbater Frank Jungheinrich was voor ons in zijn wijnkelder neergedaald en had voor elk van hen een mooi pakketje inlandse wijnen samengesteld.

We brachten dank aan Yves Vandenbossche, onze fel gewaardeerde en diep beminde

reisleader, Bernard De Tavernier (welke energie en inzet heeft die bij de reisvoorbereiding ter plaatse niet aan de dag gelegd), Gery Vermeersch (aanmaak boekjes en tal van manusje-van-alles-activiteiten), Johan Decramer (lid van de werkgroep), Martin (onze steeds ijverige en erg punctuele secretaris-penningmeester met zoveel verborgen werk), Felicien Wallays (de aanmaak van onze sublieme muziekstaandertjes met logo), Johan Leplae (voor alle voorbereidend werk bij de repetities in Menen, de alfa en de omega van 't college), Rik Decramer (aanmaak van de bindteksten), en onze 'Kapelmeister' Jacques, die voor ons zo'n grote muzikale toegevoegde waarde betekent.

Elk van hen kreeg zijn attentie overhandigd. Om onze nostalgie naar lange jaren geleden te kunnen kaderen, ook wat betreft die vrienden die er jammer genoeg hier niet meer bij konden zijn, werd Annemie Degeetere-Muylaert, zus van onze betreurde vriend Pol, door ons verzocht de attenties aan de gevierden te overhandigen, wat zij tot onze blijdschap aanvaard heeft.

En last but not least, Fons Bouckaert. Zoals we het die avond niet beter hadden kunnen zeggen, zonder hem waren wij hier niet, zouden wij van zovele schitterende zaken in ons leven vroeger en nu verstoken zijn gebleven, en zouden wij niet geworden zijn wie we nu zijn. Fons, die zovele malen zei, referend naar onze heropbloei na al die jaren: hoe is dat mogelijk? We hebben hem een in alle omstandigheden grote mijnheer genoemd, hij blijft immers voor ons eeuwig 'Mijnheer Bouckaert!'.

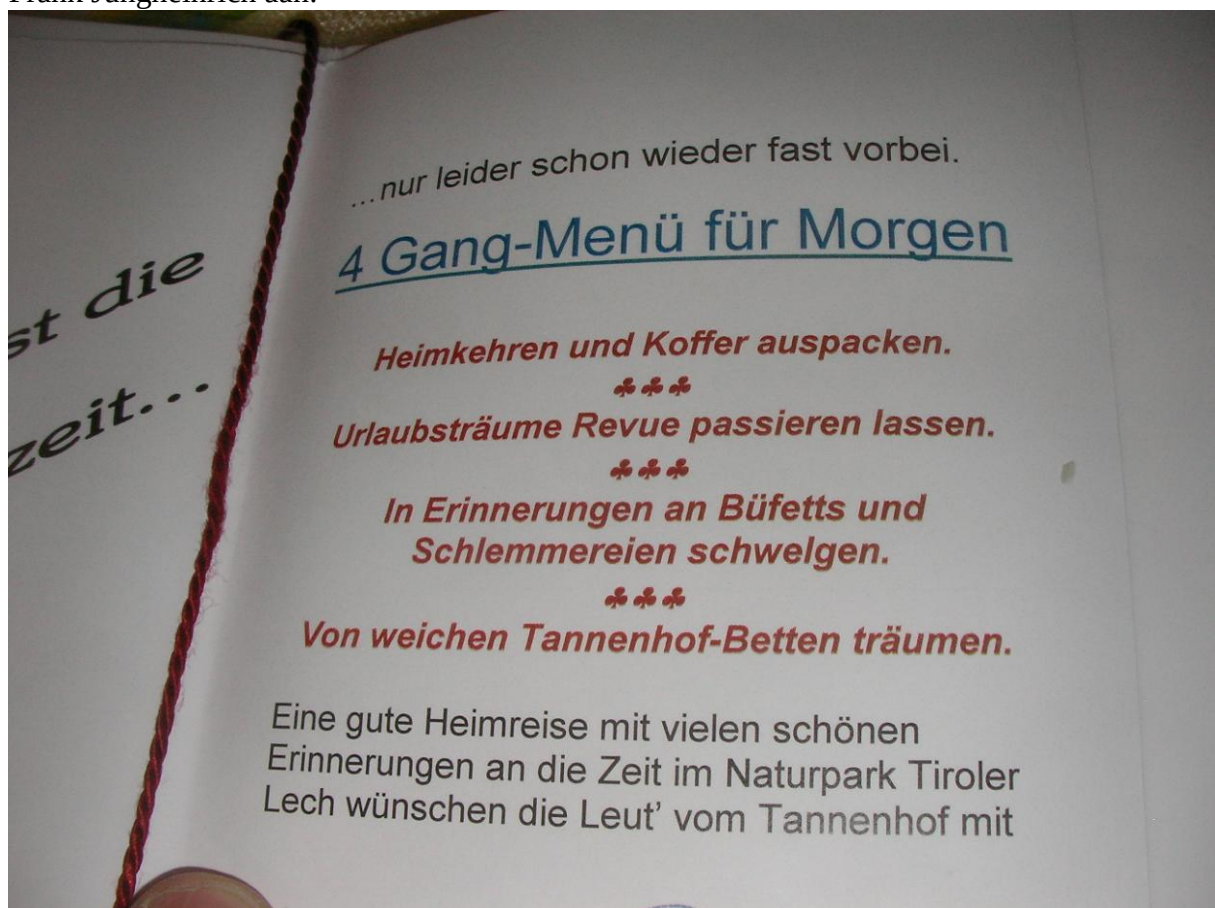
Op de hem eigen wijze wenste Fons nog even het woord tot ons te richten. Hij drukte andermaal zijn verwondering en tegelijk bewondering uit over hetgeen wij hier gedurende die dagen hadden meegemaakt. Hij verwees naar de profeet Amos: 'Zie, de dagen komen - zo luidt de godspraak van de Heer - dat ik honger breng in dit land, geen honger naar brood, geen honger naar water, maar honger en dorst om het woord van Jahweh te horen.' En uit de lezing uit de profeet Jesaja in de kerk van Steeg de voorbije zondag voegde hij er aan toe: '...denn mein Haus wird ein Haus des Gebetes für alle Völker genannt'. Om te eindigen met Paulus: 'Wij willen slechts bijdragen tot uw vreugde'. Christenen zijn medewerkers aan andermans vreugde. Stel jullie voor: 'de leden van het Banjo-orkest, door persoonlijke in-oefening, door de groepsrepetities en de optredens...tot vreugde van de toehoorders'. Fons gaf ons tot slot na deze schriftfragmenten nog een doordenkertje mede: 'Ik heb aan de boom gevraagd, zegt Tagore, spreek mij over God en...hij begon te bloeien!'

Hierna sprak Mark Verraes de verzamelde menigte toe. Namens ons allen dankte hij alle mensen die ons gedurende die dagen op reis vergezeld hadden, onze vriendenkring. Meteen stelde hij als een volleerd jurist voor om in de statuten van onze 'feitelijke vereniging' die bestaat uit zogenaamde 'werkende en spelende leden', een categorie toe te voegen. Het zou bepaald treurig zijn indien we na die sublieme vriendschapsdagen de contacten zouden verliezen of laten afzwakken. Vandaar de invoering van de nieuwe groep 'beschermden'.

Alle nieuwe vrienden die ons zoveel genoeg hebben verschaft door hun aanwezigheid, die ons hielpen bij laden en lossen en de technische logistiek, de dames die voor ons tijdens onze optredens met de 'Spendekiste' rondgingen, zij met wie wij dagelijks zo'n aangename gesprekken hebben gehad, kortom, zij die ons zoveel vriendschap hebben betoond. Hij overhandigde aan onze vrienden een pin, die hen en ons eeuwig herinnert aan die dagen, en voortaan maken zij door Marks ritueel als 'beschermden' deel uit van onze feitelijke vereniging 'Banjo-orkest'. Marks initiatief werd met een groot en gemeend applaus bedacht.

De laatste avond en nacht in de bar en op het buitenterras wekten bij velen een sentiment van diepe nostalgie, een innerlijke vreugde en veel genegenheid voor elkaar op. Het diende doorgespoeld, wat dan ook effectief en efficiënt geschiedde. In ons hoofd bleven steeds maar de woorden uit 'Lechtal' hangen: 'Dich vergessen kann Ich nicht, schöner Urlaub in Tirol, Leib und Seele sind erfrischt, alles ladet ein zum Wohl. Almen grün und Gipfel weiss, Wanderschaft die Kraft erneut, Sommerferien in Tirol, im Bergkreis, wo man sich freut...'

Toen ik ging slapen trof ik aan het uithangbord in de hall van hotel Tannenhof een tekst van Frank Jungheinrich aan:

"... mit Frank!"

Ik stapte traag de trap op, naar mijn kamer op de eerste verdieping, met de damp van weemoed in mijn ogen...

Dinsdag 16 augustus, onze terugtocht

“Alleen hoogvlakten bieden nieuwe horizonten!”

Te laat komen enkele wakkere burgers tot de vaststelling dat ‘Ansichtkarten’ die men in Oberammergau en omstreken, derhalve in Duitsland, heeft aangekocht en van Duitse postzegels heeft voorzien, moeilijk in Steeg, Oostenrijk, op de post kunnen worden gedaan. Vandaar het voorstel van een behulpzame vriend, om de kaarten ’s anderendaags thuis in de bussen van de bestemmingen te gaan dropen. De eenvoudigste oplossing.

Iedereen gedraagt zich een beetje ‘in ralenti’. Immers, naar huis toe gaan, houdt tegelijk in dat men een aantal mooie herinneringen naar huis kan meenemen, maar tegelijk ook een deel ervan ter plaatse moet achterlaten.

De zware dagen hebben zo een beetje hun tol geëist, wat te zien is aan de continu slapende figuren op de bus. Sommigen zaten met walletjes onder de ogen, ‘cruel souvenir de cette longue nuit’ (Epistola ex Ponto).

Aan de middaghalte ontstond wel even paniek toen bij het vervoegen van de bus Jan Verraes de afwezigheid van zijn brievenentas diende vast te stellen. De hamvraag was natuurlijk, waar is die gebleven? Broer Mark, dat is een clever manneke, steekt ook erg logisch in elkaar. Zou Jan die niet in het toilet van het baanrestaurant hebben achtergelaten? Dat is natuurlijk geen plaats voor zoiets, maar toch. Eerst diende nog een dame die zich op dat zoekmoment in het toilet bevond, deftig aan het schrikken te worden gebracht, maar na haar kordate verwijdering uit het toilet werd de brievenentas daar op de grond teruggevonden. Jan gelukkig, wij allen gelukkig.

Op de parking zagen wij ondertussen Fons een stel blinkende motorfietsen bewonderen. Iemand opperde: Fons zou daar graag eens mee rijden, het is het enige wat hij nog niet heeft meegemaakt.

Velen zaten nog met snoepjes over die ze vooraf van thuis hadden meegekregen, zodat de M & M-kes, de zoete beertjes en Twixtjes gretig werden rondgedeeld.

Luc en Dorine Blockeel ordenden ondertussen de talloze foto’s en camerashoots die ze gemaakt hadden gedurende de reis en ons verblijf. Dat alleen reeds was een niet te missen compilatie van zoveel mooie momenten. Wellicht horen we daar nog van.

Reisleider Yves nam zijn verantwoordelijkheden op tot op het laatste, zo hoort het ook. Hij dankte iedereen voor het erg aangename gezelschap tijdens die dagen, de vriendschap en de onderlinge genegenheid. Ook onze trouwe buschauffeur deelde in onze dank.

Het werd op de Grote Markt van Menen geen gemakkelijk afscheid. Iedereen zat zo wat met het gevoel dat men iets prachtigs moest achterlaten.

Maar geen treurnis, ondertussen is reeds beslist om in 2013 aan deze emotionele en nostalgische reis een vervolg te breien.

‘2013: Sonthofen, here we come!’

Marc

Deelnemers aan onze reis:

a)- ‘Instrumenterende leden’:

- Alfons Bouckaert (président-fondateur en componist).
- Geert De Geetere en Annemie Muylaert (banjo en zang).
- Bernard De Tavernier en Anne-Marie Vannieuwenhuyse (banjo).
- Johan Decramer (orgel).
- Marc Decramer (banjo).
- Rik Decramer (zang, banjo en gitaar).
- Luc Demeyere en Marieke Vanneste (basgitaar).
- Martin Depuydt en Frieda Vannieuwenhove (banjo).
- Jacques Lecluyze en Myriam Deneckere (dirigent).
- Johan Leplae (geluid en techniek).
- Zurab Maisuradze (gitaar).
- Adri Schots en Josée Nuiten (drum).
- Paul Vandamme en Ria Neyrinck (trompet).
- Yves Vandenbossche en Frieda Verhellen (banjo).
- Toon Vanholme en Christine Hauspie (banjo).
- Hubert Vanooteghem en Mia Verraes (banjo).
- Jef Vanraes en Nicole Verhaeghe (hoorn).
- Gery Vermeersch en Hilde Dutry (sax alto en bariton).
- Bruno Vermeersch (sax tenor).
- Julie Vermeersch (sax alto en zang).
- Jan Verraes en Mieke Soenens (banjo).
- Jo Verraes en Bea Piron (trompet).
- Mark Verraes en Frieda Raes (fluit).
- Félicien Wallays en Agnes Callewaert (banjo).

b)- ‘Beschermleden’:

- Erik Adriaen en Greta Evens.
- Jan Adriaen en Magda Verhulst.
- Lieve Adriaen.
- Luc Blockeel en Dorine Buyck.
- Christiane Bulcke.
- Bo Decramer.
- Luc Decramer.
- Joos Delaere en Myriam Veys.
- Sharon Delaere.
- Freddy Dusselier en Gerda Corne.
- Pierre Lecluyze.
- Johan Pille en Sabine De Blauwe.
- Anny Vandewalle.
- Gaby Vannieuwenhuyse.
- Rik Wyseur en Chris Vanholme.

